

Heksekunster end det at afbetale Gæld ved at paalægge nye Skatter, og denne Valutaydelse er udelukkende kommet ind ved Paalæggelse af nye Skatter. Forudsat, man kan faa Rigsdagens Samtykke til Paalæggelse af de nye Skatter, er det som sagt ikke saa forfærdelig mærkværdigt, at man kan ekstraordinært afbetale Gæld. Mere mærkværdigt og mere paaskønnelsesværdigt er det, naar man kan afbetale Gæld paa ordinær Vis; men det er der her slet ikke Tale om. Naar vi ser bort fra den ved Nybeskatning tilvejebragte Ydelse, er der ordinært en Gældsforøgelse paa ca. 12 Millioner. Den højtærede Minister nævnte, og det havde jeg fat paa allerede i min første Tale, at han havde til Agt at afbetale 25 Mill. Kr. paa det Statslaan, der forfalder i 1926, ved en ekstraordinær Beskatning — jeg forstod paa Indkomst og Formue da den højtærede Minister jo bestemt vægrede sig ved at forhøje paa nogen som helst Maade den indirekte Beskatning, ja endogsaa stillede i Udsigt, at han vilde formindske den paa Bekostning af den direkte Beskatning; — altsaa maa jeg antage, at de 25 Millioner skulde tilvejebringes ved en direkte Beskatning, altsaa paa Formue og Indtægt. Jeg skal ikke gentage de Argumenter herimod, som jeg fremførte i min første Tale, men skal indskrænke mig til at udtale min Glæde over, at det ærede Medlem Hr. Rode tog bestemt Afstand fra denne Tale og stærkt fremhævede, ligesom jeg havde gjort det, det ganske utidssvarende, ja, jeg kan næsten sige det fornuftstridige, der er i under de nuværende Forhold at ville forøge den allerede i Forvejen saa tyngende direkte Beskatning med yderligere 25 Millioner. Dermed turde formodentlig den Fugl være fløjet, saa jeg skal ikke opholde mig videre derved. Heller ikke finder jeg mig foranlediget til at komme synderlig ind paa, hvad den højtærede Minister sagde om Gaardmændene i Randers Amt, om deres Skatter og det Bidrag, de vedkommende Kommuner havde faaet til Aldersrenten. Denne Sammenstilling er saa grotesk og er saa tilstrækkeligt belyst, baade ved hvad jeg har sagt, og hvad andre ærede Medlemmer har sagt, særlig det ærede Medlem Hr. Pürschel, at jeg slet ikke skal komme tilbage dertil. At tale om den direkte Skat, som jo tilmed maa forøges med den sognekommunale Skat, der som bekendt er meget betydelig, ved at sætte den i noget som helst Forhold til den Refusion, Staten yder enkelte Kommuner, af Byrden med Hensyn til Udredelse af Aldersrente, er en Tanke, som det er meget svært at faa ind i sin Hjerne.

Med Hensyn til Toldspørgsmaalet, som har været saa meget under Debat her, skal jeg blot gøre nogle faa Bemærkninger. Det er blevet sagt, at det var meget godt, at jeg advarede mod Krisetold, men jeg var jo den Finansminister, der havde dynget Told paa Told og havde foreslaaet en Række forskellige Forøgelser af Toldsatserne. Ja, jeg erkender, at jeg har foreslaaet en Række Luksusskatter, og jeg fortryder det ikke; thi disse Luksusskatter var ganske nødvendige for at tilvejebringe Balance paa Budgettet og bære de nødvendige Udgifter. Og disse Luksusskatter maa jo foreløbig fastholdes; det er ikke blot mig, som under den nuværende Situation holder fast paa dem, men ogsaa den højtærede Regering; den er jo ligefrem forelsket i dem, den har ikke paa nogen Maade villet give Afkald paa dem, og har ikke gjort noget som helst Forsøg paa at faa det, som af Luksusskatten er gaaet ind i den permanente Toldlov, forandret; den har endogsaa med en enkelt bekendt Undtagelse, som jeg, for ikke at støde de højtærede Ministre, som ikke kan lide at høre det Ord, ikke skal nævne nu, smukt fornyet dem og synes ikke at kunne undvære dem; og det kan de minsandten heller ikke. Nej, jeg er ikke utilfreds med at kunne sige med Sandhed, at i de frygtelige 4 Aar, 1920—24, disse Efterkrigsaar, da den finansielle Nød rasede over hele Europa, og da man i saa godt som alle andre Lande, jeg kan sige i alle Lande paa det europæiske Fastland, maatte gribe til eksorbitant høje Skattepaalæg for en Række Livsfornødenheder, stundom de vigtigste Livsfornødenheder, var Danmark det Land, der kunde klare sig alene ved Luksusbeskatning. Jeg føler mig stolt over den Bedrift, og føler ingen Anledning til at bede om Forladelse, navnlig da den er blevet i saa høj Grad endosseret, om jeg maa tillade mig at bruge det fremmede Udtryk, af mine højtærede Efterfølgere.

Dernæst er der et andet Spørgsmaal vedrørende Tolden, som jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger om, det er med Hensyn til Krisetolden. Det glædede mig her at høre den højtærede Statsministers kraftige Udtalelse, hvorved han banlyste baade Krisetold og Importregulering. Hvis den højtærede Statsminister havde holdt paa Krise-

Rettelser.

- Sp. 987, L. 25 f. n.: „1484 000 Kr.“, læs: 1 480 000 Kr.
 — 990, L. 8 f. n.: „4 746 382 Kr. 75 Øre“, læs: 5 319 718 Kr. 54 Øre.